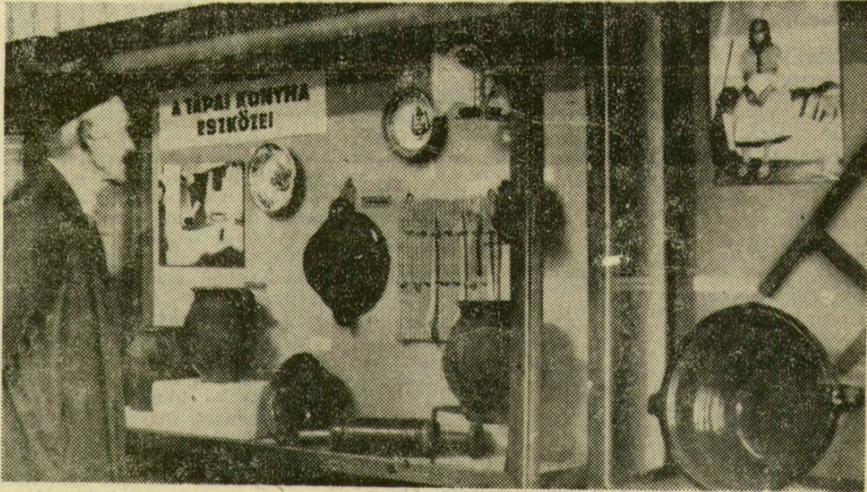

Tápei népeleti napok

Kiállítások, folklórműsor, táncház

Somogyi Károlyné felvétele

Részlet a tápei népeleti kiállításból

Tápe, az immár Szeged városrészevé vált, de önálló történelmi és néprajzi múlttal rendelkező település mutatja föl hagyományait, népszokásait és mai mindennapjait, jelenét azon a háromnapos rendezvényorozaton, amely tegnap, szombaton délelőtt dr. Koncz Jánosnak, az MSZMP Csongrád megyei bizottsága titkárának ünnepi köszöntőjével és előadásával kezdődött. Az MSZMP és a Hazafias Néprfront II. kerületi bizottságai, a városi tanács II. kerületi hivatala, valamint Tápe állami és társadalmi szervei gazdag programot állítottak össze.

A tápai népeleti napok ünnepélyes megnyitóját után — melyen ott volt Rigó Szilveszter, a városi pártbizottság osztályvezetője, Bányainé dr. Birkás Mária, a városi tanács elnökhelyettese és Molnár Sándor, a megyei néprfront titkára is — a tanácsháza nagytermében dr. Juhász Antal nyitotta meg a Móra Ferenc Múzeum és a tápei honismereti szakkör anyagaiból rendezett népeleti kiállítást. Az öltözködési kultúra, a gyékényszövés tárgyi emlékeit, a tápei használati tárgyakat bemutató kiállítást a múltat, a háziipari szövetkezet klubtermében tegnap délután megnyitott bemutató pedig a múltat őrző, s feldolgozó jelent szemlélteti. A szövetkezet termékeinek kiállítását Bernula Mihály, a háziipari szövetkezet elnöke mutatta be a népeleti napok vendégeinek.

A Csongrád megyei honismereti és néprajzi szakkör-vezetők ugyancsak tegnapi konferenciáján Molnár Sándor, a Hazafias Néprfront megyei titkára köszöntötte a résztvevőket, akik meghallgatták dr. Moray Péternek, a Néprajzi Múzeum nyugalmazott osztályvezetőjének az 1962-ben indult néprajzi és nyelvújrási mozgalom, valamint a tavaly meghirdetett helytörténeti pályázat mód-szerait, eredményeit összefoglaló előadását.

A tápai népeleti napok mai programja 10 órákor kezdődik a művelődési házban, ahol Szeged II. kerületének felszabadulási ünnepségén Török József, az MSZMP Szeged városi bizottságának első titkára mond ünnepi beszédet, majd a tápei népi együttes ad műsort. Ma, vasárnap délután 2 órákor fotókiállítás-sal és a tápei szocialista brigádok találkozójaival folytatódik a program a Tiszatú Termelőszövetkezetben. Este 3 órákor a deszki pávakör a délszláv népi együttes, a őszkei pávakör, a zánkány-széki parasztkórus és a tápei népi együttes találkozó-jára kerül sor a művelődési házban, Holnap, április 4-én délelőtt fél 10-kor koszorúzás lesz a tápei Szovjet Hősi emlékműnél, délután

3-kor — kedvező időjárás esetén — az úttörők sport-műsora adnak a sportpályán. Holnap este 7 órától pedig táncház lesz a művelődési házban, az ÉDOSZ együttes 17 óráig tekinthetik meg az érdeklődők.

Diák képzőművészek országos találkozója

Második alkalommal ad otthont az Országos Diáknapok keretében Szeged a képző- és iparművészettel foglalkozó középiskolások és szakmunkástanulók legjobb munkáinak. A KISZ Központi Bizottsága a megyei KISZ-bizottságot és a Tömörkény István Gimnázium és Szakközépiskola igazgatója nyitotta meg. Kilenc intézmény és vállalat ajánlott fel különdíjakat a jók közt is legjobbaknak.

A Csongrád megyei tanács művelődésügyi osztályának különdíját Kicsiny Balázs (Tömörkény gimn.) kapta. A városi tanács művelődésügyi osztályának különdíja Váradi Gáboré (Radnóti gimn.) lett. A KISZ Csongrád megyei bizottsága különdíjának nyertes Csuta Anna (Tömörkény gimn.), a KISZ városi bizottsága által följárási különdíj Máté Jánosé (Tömörkény gimn.) lett. A Tömörkény István Gimnázium és Szakközépiskola különdíját Tóth Péter (Gyöngyös) kapta. Az olajipari KISZ-bizottság különdíja Fuchs Tamásé (Hódmezővásárhely, 602. sz. Ipari Szakmunkásképző Intézet), a DELÉP KISZ-bizottságának különdíja Szabó Zsuzsannáé (Mór), a KSZV újszegedi szöveggyára KISZ-fiataljainak különdíja Percz Zoltáné (Hódmezővásárhely, 602. sz. Ipari Szakmunkásképző Intézet), a FIM Alföldi Porcra, Müller Józsefné, a megyei tanács művelődésügyi osztályának vezetője, Bányainé dr. Birkás Mária, a szegedi programja közös városi tanács elnökhelyettese. Ott volt Bódi György, a sportversenyyel és baráti találkozóval ért véget ma este.

A sokszínű és gazdag kiállítás ünnepélyes megnyitására és a díjátadásra tegnap, szombaton délelőtt került sor. Az ünnepi eseményen megjelent dr. Sebe János, a megyei pártbizottság osztályvezető-helyettese, Deák Béla, a városi pártbizottság titkára, Müller Józsefné, a megyei tanács művelődésügyi osztályának vezetője, Bányainé dr. Birkás Mária, a szegedi programja közös városi tanács elnökhelyettese. Ott volt Bódi György, a sportversenyyel és baráti találkozóval ért véget ma este.

Acs S. Sándor felvétele

Remízben

Az emléket egy idő múltán fölittatja a jelen, a régít a valóságos, hogy a képzeletben dústani, erősitni tudják egymást. Nem tudom miért, de a várost még sokáig a maga „ódonaságaival” hordozom belül, noha hétről hónapra új meg új arcát mutatja, a jellegzetesen kamaszos tüneteket, ahogyan pattanásokban rügyező arcáról a hamarosan beérő férfikor kemény, karakteresen szép vonásai árulkodnak. Szeged alighanem a kamaszkorát éli. Miként Magyarország. Ifjú éveit, ahonnan marad még fölittatni való emlék a gyermekkorról. Nekem Dunaujváros ma is fölidézi Dunapentelet, a szegedi Rákóczi tér egyszerre a hajdani grundfoci zöld füves paradicsomát a megyei tanácsház büszke székházával. Ha irodáit megjáróm, az ablakból mintha ma is látnám odalenn a barátomat (irodalomtörténész azóta), aki húsz évvel fiatalabban magányosan dobálta a súlygolyót, miközben önkéntes ügyeletben rugdalta vissza nekünk, focistáknak, az eltévedt, mellé lőtt gumilabdát. És a rókusi pályaudvar felé robbogva, a bogárhátú fölüljárón át, eszembe jut a régi Izabella, merthogy az elkészülő új tiszai hídról valóságosan is látni majd a régít. Tarjánban kőszálva nem tudok szabadulni a hőskor emlékeitől. (Nincs évtizede sem) a villamos végállomásától caplattunk mezítláb, föltűrt nadrágszárral nyáridőben, a munkagépektől behordott sártengeren át, friss honfoglalók — a lakáshoz. Mennyien élnek át naponta ugyanezt Szombathelytől Békéscsabáig, Pécsről Salgótarjánig?

Egyetlen nap a távolban elég ahhoz, hogy hazafelé vonatablakhoz csajlon a Fehér-tó nádvilága. Míg a vasparipa széles ívben kanyarodik az állomásra, a gumigyár és a temető után, a Pick-toronytól elterülőben, széles a rendtelenség, a városperem szokásos lerakata ez, nekem mégis a rend képzetét kelti. Talán, mert fölötté látszik a város. S a rend természete, hogy szuggesztív: ha jellemzővé, áthatóvá válik, magába itatja a nem jellemzőt, az átmeneti fészületlenséget, kuszaságot is. Mi, akik naponta itt élünk, örülünk és bosszankodunk, boldogok vagyunk és szörtölődünk, külföldre kerülve alig hisszük, udvarias gesztusnak véljük, ha kollégák és ismeretlenek — megfordultak nálunk, pár napot töltöttek el — ájultan lelkendeznek, jóleső irigységgel tudakolva: hogyan, mitől ilyen szép az ország. Azt hiszem, a rend okán. Minap autóbuszra szálltam, végig a szegedi nagykörúton, s a nyílegyenesen befutó sugárutak és utcák, a régi épületeket benövő modern házak: a fák és a beton, a fű és a kő olyan fegyelme suhant el, tapadt egybe megnyugtató és lélekmelengető látványképben, hogy az ok-öközati összefüggések végső tanulságaképpen a rend rögzödött bennem. Szeged szépségét, Budapestét, az országét — a rend garantálja.

Harminckét esztendeje, hogy Rend van minálunk. Szocialista rend, Igazságos rend, hiszen a többségé, a párt és a munkás-

osztály szövetségi politikája révén azt dik-tálja, szabályozza. A Rend áttekinthetővé teszi a dolgokat. Biztonságot ad. Mére-tősséget, méltányos arányokat, törvényes-séget és jogot, hitet és perspektívát. Ezt a rendet mi vigyázzuk, s ilyenkor, április 4-én, arra is emlékezünk, hogy nincs magától, meg kellett teremteni. A dátum tehát annak jelképe, hogy a rend lehető-ségét úgy kaptuk a Szovjetuniótól, véres napokból ocsúdó szabadság ajándékképp-en. S mert a rend is történelmi kategó-ria, mában él a múltunk, egyszerre jelenti április negyedikét Dózst, Bocskait, Rákó-czit, Kossuthot, Kun Bélát, de a forrada-lom dicső nemzetközi hagyományait, Spar-tacust, Egmontot, Cromwellt, Robes-pierre-t, Lenint is. Hazafiságot és interna-cionalizmust tehát.

A rend biztosítéka a fejlődésnek. A rend teszi, hogy a mennyiség szaggató szükség-letingereit lassacskán feledtetni a minőség kényelme, hogy a ma társadalomépítő de-rékhada, mely fekete kenyéren gyarapodott fölötté, fiainak-lányainak változatos ét-rendet kínál az asztalon. S jöllehet a nép-gazdaság fejlődése (külső és belső, objek-tív és szubjektív körülmények miatt, tud-juk, hisz eleget beszélünk róla) valame-lyest lelassult napjainkra, azért kinek jut eszébe egyáltalán firtatni is, a minőségért folyik a küzdelem. A miből élünk teg-napi kockázattal mára a hogyan élünk nyugodtabb dilemmája váltotta föl. A ke-rékpárt az autó, a szénecsatát a közműve-lődési program, a békekölcsönt a taka-rékbetétkönyv. Az újjáépítésnek, az or-szág testi-lelki konszolidációjának mohó türelmetlenségét, az igényeknek gazdag (hovatovább illúzióig felhőző, lehetősé-gében mégis nyitott) kívánsághajtása.

Az elmúlt napokban vetítették a mozi-ban Szabó István új filmjét, a Budapesti meséket. Bő három évtizedünk, legfrissebb történelmünk küzdelmeinek szigorúan ki-rajzolt, szimbolikus ívelésű grafikonját. A film hétköznapi hősei, a háború vég-napjait megszenvedett túlélők, erdők és tanyák vadondmenedékeiből előtápaszkod-va, csoportba verődve, találnak egy el-hagyott, fölborult villamost. Talpra ál-lítják, sínre teszik, elindulnak rajta a vá-rosva, a remízbe. Nincs könnyű dolguk. Sokan érkeznek útközben, mennének ve-lük, hely mindig akad, csak hogy a rend, a célra tartó közösség vastörvénye szig-orú parancs: a hamisak, a kapzsjak, az önösen bitangolók leszakadnak, mert a kö-zösség ereje nagyobb. És útközben ma-radnak áldozatok is, a menet mártírjai, hiszen az életösztön kegyetlen; előbb cse-lekszik, aztán gondolkodik. Az utolsó filmkockákon hőseink révbe jutnak. S csak akkor látszik, mennyi még a villa-mos, mi sokan indultak, szenvedtek, ér-keznek velük. Tegye-m-e hozzá, jelkép a villamos, és jelképe a város, a cél, a re-míz is. Lehet behelyettesíteni. Ezerki-lencszázhetvenhétben a Remízben va-gyunk.

Nikolényi István

Koszorúzási ünnepségek Budapesten

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága, a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa és a Hazafias Néprfront Országos Tanácsa hazánk felszabadulásának 32. évfordulója alkalmából szombaton délelőtt koszorúzási ünnepséget rendezett a Szabadság téri Szovjet Hősi Emlékműnél, valamint a Hősök terén, a Magyar Hősök Emlékművé-nél.

A koszorúzási ünnepsé-ken megjelent Apró Antal, Benke Valéria, Huszár Ist-ván, Nemes Dezső, Németh-Károly és Óvári Miklós, az MSZMP Politikai Bizott-ságának tagjai: Borbély-Sándor, Gyenes András és Győri Imre, a Központi Bi-zottság titkárai; Brutyó Já-nos, a KEB elnöke, továbbá a Központi Bizottság, az Elnöki Tanács és a kormány számos tagja, politikai, gaz-dalsági és kulturális életünk vezető személyisége. Az ünnepségen részt vettek a Budapesti akkreditált dip-lomáciai képviselők veze-tői is.

A szovjet és a magyar Himnusz elhangzása után Földvári Aladár elnök és megkezdődött a koszorú-zás. A Népköztársaság El-helyettes koszorúzott.

A magyar fegyveres erők nevében Czinege Lajos vezérezredes, honvédelmi miniszter, Benkei András belügyminiszter és Papp Árpád vezérőrnagy, a Munkásorség országos parancsnoka koszorúzott.

A Magyar Partizán Szö-vetség nevében Fehér La-jos elnök, Rostás István or-szágos bizottsági tag és Dé-kán Sándor, a választmány tagja koszorúzott.

A Kommunista Ifjúsági Szövetség Központi Bizott-sága nevében dr. Maróthy László, a Politikai Bizott-ság tagja, a KISZ KB első titkára és Szűcs István, az Úttörő Szövetség főtítkára; a Magyar-Szovjet Baráti Társaság nevében Veres Jó-zsef alelnök és Regős Gá-bor titkár; a fővárosi ta-nács nevében Szépvölgyi Zoltán elnök és Farkasinsz-ky Lajos elnökhelyettese he-lyezett el koszorúkat.

A főváros dolgozója a hála és megemlékezés virágai-val borították az emlék-mű talapzatát.

A koszorúzási ünnepségek — az Internacionálé hang-jai után — a katonai disz-alakulat elvonulásával értek véget.